

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

MAUREEN CHILD
Meilės po skrybėlė nepaslėpsi

2021 gegužė-rugpjūtis

**Maureen
Child**

**MEILĒS PO
SKRYBĒLE
NEPASLĒPSI**

Romanas

Versta iš Maureen Child, *Red Hot Rancher*, 2019
© Maureen Child, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Violeta Chodosevičiūtė,
vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0705-2

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

- Ji grįžo.

- Kas *ji*? - Keidenas Heilas pažvelgė į savo rančos prižiūrėtoją Džeką Frankliną. Niekas nepažinojo Keideno geriau už Džeką, todėl jis nustebė dabar pamatęs šį vyrą.

Visi žinojo, kad Keideno negalima trukdyti, kai jis įsigilinęs į bauginančius dokumentus, susijusius su Heilų ranča. Keidenas mieliau žirgų aptvare ar manieže tikrintų pavalkus. Geriau arklidėse mėžtų gardus. Tačiau bent kartą per savaitę turėdavo praleisti ne vieną valandą prie stalo, kitados priklausiusio tėvui.

Dabar Džekas stovėjo priešais tą stalą keistai suglumusiu veidu. Keidenas įsitempė, atsišė kėdėje, pirštu pabarbeno į stalą.

Jis nesuprato, kodėl seniausias draugas nutaisęs tokią išraišką. Juodu su Džeku bičiulavosi nuo pradinių klasių, o Keidenui prieš dešimt metų perėmus šeimos rančą Džekas irgi pradėjo joje dirbti. Jis paprastai nesutrikdavo. Tačiau šiandien buvo kitaip.

- Nagi, Džekai. Kas vyksta? Atrodai, lyg kas numirė.

- Dar ne, - sumurmėjo bičiulis, nusitraukė kaubojišką skrybėlę, pirštais suėmęs už krašto nuleido ją prie šlaunies.

Keidenas išsitiesė kėdėje, alkūnėmis pasirėmė į stalą ir spoksojo į Džeką.

- Klok. Apie ką kalbi ir kodėl man tai turi rūpėti?

- Neturi, - patikino Džekas. - Tačiau parūps.

- Gana. Tiesiog sakyk.

- Tai Ema, Keidenai, - išdrožė Džekas. - Ema Viljams grįžo.

Erzinanti diena galutinai subjuro. Keideno krūtinė įsitempė, jis nė nepastebėjo, kaip stipriai sukando dantis, net suskaudo žandikaulius. Lėtai, bet giliai įkvėpė, ir kūno įtampa atlėgo.

Tebūnie jis prakeiktas, jei leis susukti jam galvą moteriai, su kuria nesimatė ir nekalbėjo ilgus penkerius metus. Vis dėlto turėjo pripažinti, kad užtekdavo paminėti jos vardą, ir tai įvykdavo. Keidenas skubiai užmerkė akis slopindamas viduje kylančią sumišusių jausmų bangą. Iš pradžių sukirbo pyktis ir apmaudas dėl išdavystės, tada prabudo ir kiti. Geismas, meilės likučiai, kuriuos manė niekada neišnyksiant, vertė nerimauti.

Ema grįžo.

Kodėl? Ar ilgam?

Po paraliais, kodėl jam tai rūpi? Penkerius metus su ja nesikalbėjo. Ji skambino kelis kartus, bet jis neatsiliepė. O kodėl turėtų?

- Matei ją? - pagaliau paklausė.

- Ne, - atsakė Džekas, smarkiai krestelėjęs galvą. - Gvena matė. Šįryt ji buvo mieste apsipirkti. Matė, kaip Ema vaikščiojo parduotuvėje tarp lentynų, Keidenai, - ir pridūrė: - Ji buvo su kūdikiu.

Dar vienas netikėtas smūgis - ir kvėpavimas gerokai apsunko. *Kūdikis?* Išvykusi ji susilaukė kūdikio? Su kuo? Ar kūdikio tėvas irgi čia?

- Po perkūnais.

- Aha, - pritarė Džekas. - Kai Gvena man pasakė, supratau, kad tai ne į gera.

- Teisingai pastebėta.

Keidenas giliai iškvėpė, vildamasis palengvinti viduje kilusį įnirtingą prieštaringų emocijų potvynį. Jis tebepyko dėl to, kaip Ema baigė jų meilės istoriją, bet vis dėlto jam smarkiai jos trūko, ir su tuo nesugebėjo susitaikyti. Vien pagalvojus apie Eimą Viljams, kūnas suakmenėdavo, galva ištuštėdavo. Taip nutikdavo visus penkerius metus, stengiantis išvengti min-

čių apie ją. Sapnuose jis ją vis vien matė. Kiekvieną prakeiktą naktį.

- Ar Gvena kalbėjosi su ja? - Džeko žmona žinojo, kas nutiko tarp Keideno ir Emos.

Visi šiame mažame mieste žinojo tą istoriją.

Kaše, Montanoje, gyventojų buvo apie penkis tūkstančius. Užsigeidus didmiesčio, už trisdešimt mylių buvo Kalispelis. Tačiau Keidenui Kašas atrodė gana didelis. Jame buvo viskas, ko jam reikėjo. Parduotuvės ir mokyklos, pagrindinės gatvės namai, pastatyti anksčiau nei prieš šimtmetį. Mažas miestelis, tačiau toks savas, jame kiekvienas galėjo laisvai reikšti nuomonę.

- Taip, - Džekas persibraukė ranka plaukus.

- Ji sako, kad Ema parvažiavo namo vakar vakare. Niekam nepranešė, kad grįžta...

Aišku, kodėl Emos sesuo Greisė apie tai nieko neužsiminė Keidenui, kai vakar buvo susitikę. Galėjo lažintis, kad Greisė dėl to nesijautė laimingesnė už jį.

- Sako, kad ji liks namie. Su Holivudu baigta.

- Ar tikrai? - sukandęs dantis jis svarstė, ką tai reikštų jam. Dabar vis matys ją. Miestas atgaivins senas istorijas, jį žeis pašaipios stebinčių žmonių akys, o dar blogiau - užuojauta.

Ema kartą jau išvyko. Kodėl jis turėtų patikėti, kad dabar ji liks?

- Keidenai, tebūnie taip, kaip yra, - patarė Džekas.

Jis dėbtelėjo į ilgametį draugą. Džekas atrodė susirūpinęs, kad negali padėti. Jei Ema namie, Keidenui teks su ja susidurti ir šį tą išsi-aiškinti.

- Taip netinka. Ji grįžo ir mums teks pasikalbėti. Negaištant viską sustatyti į vietas.

- Kas beliko sustatyti? Jūs, draugužiai, viską baigėte prieš penkerius metus.

- Ji baigė, - priminė Keidenas. - Dabar mano eilė.

- Kas išties tau kelia susirūpinimą, Greise? - Ema Viljams sulaukė seserį už rankos, kad jai įėjus ši nepaspruktų iš kambario.

Svetainė išliko tokia pat. Platūs langai vėrėsi į kiemą priešais namą, ilgas kelias vedė į Viljamsų rančą. Baldai buvo pasirinkti dėl patogumo, o ne dėl mados, tie patys nutrinti kilimėliai, kuriuos motina numezgė prieš Emai gimstant. Blausi spalio saulė skverbėsi pro

purvinus langus, apšviestos dulkės pleveno ore.

Greisė išlaisvino ranką.

- Tu, Ema. Tu esi mano rūpestis.

Nuo pat vakar vakaro, kai Ema įžengė į namus, sesuo vengė jos, lyg jos nebūtų buvę valandą, o ne penkerius metus.

- Kodėl? - Ema iškėlė aukštyn rankas. - Aš tik vakar grįžau namo.

- Tikrai, - Greisė atmetė nuo veido trumpus garbanotus plaukus. - Ilgai buvai prapuolusi, Ema. Tada pasirodei, o mes turime elgtis, lyg niekur nieko? Lyg niekas nepasikeitė? Lyg ranča nepatyrė nesėkmių ir tėvas sunkiai nesikėlė iš lovos pastaruosius metus?

Greisės žalios akys, tokios pat kaip ir Emos, blykstelėjo pykčiu, Ema mintyse sutiko, kad tai tiesa. Greisė nuo vakar atsiribojo, nesileido į kalbas. Tačiau ir pikti šūksniai yra bendravimas.

Sesers žodžiai badė lyg įkaitusios adatos. Šį ryt ji turėjo laiko apsižvalgyti po rančą - Greisė teisi. Akivaizdu, kad namie sunkiai einasi, jų tėvas žilesnis ir lėtesnis nei anksčiau. Vis dėlto net pajutusi staigų kaltės dūrį ji gynėsi.

- Niekada neužsiminei, kad tėvas sirgo, - pa-

prieštaravo ji. Nerimas sumišo su kaltės jausmu.

- Jis nesirgo, - atkirto sesuo. - Ne. Jis tik pasidavė. Nes *tu* dingai.

Tai žeidė Emą, ji vylėsi, kad tai netiesa. Vis dėlto tai buvo tiesa, kylantis skausmas dusino ją. Ji nenumanė, kad dėl jos išvykimo atsiras žlugimo pėdsakas. Nenumatė daugelio dalykų. Ir tai nieko nekeitė.

- Turėjai man pasakyti.

- Elektroniniame laiške? - aštriai paklausė Greisė. - Ar per vieną iš žavių dviejų minučių trukmės telefono pokalbių? Hm, ar tiek pakanka pasikalbėti, Ema?

Vėl kaltinimas. Puiku.

- Negali vis manęs kaltinti, Greise, - prieštaravo Ema. - Tu buvai čia. Žinotai, kas dedasi.

- Ir nieko negalėjau pakeisti, - sesers akys priplūdo ašarų. Ji giliai įkvėpė, nubraukė ašaras ir prabilo tyliau, bet ramiu balsu. - Aš stengiausi apsaugoti rančą nuo nykimo, o tėvas tegalėjo kankintis dėl tavęs - *visai vienos Kalifornijoje*. O aš visai viena buvau čia.

Sesers žodžiai sudilgino Emą. Išties ji nepagalvojo, kas nutiks namuose jai išvykus. Gal ji uždraudė sau apie tai galvoti.

Prieš penkerius metus, kai svarstė savo ateitį, kažkas viduje staiga *sukirbėjo*. Ji turėjo dingti. Turėjo *pamėginti*.

- Greise... - Ema nežinojo, ką sakyti, bet tai buvo nesvarbu, nes sesuo ją nutraukė.

- Nesakyk, kad apgailestauji. Tai beprasmiška, nes taip nėra, - Greisė nusibraukė pykčio ašarą. - Padarei, ką norėjai. Kaip visada.

Pirmą kartą per šį pokalbį Ema pajuto staigų pykčio protrūkį. Tikėjosi sulaukti iš sesers kartėlio, bet kvaila stovėti čia ir kęsti Greisės išpuolį.

- Nejaugi? Ką, po velnių, tai turėtų reikšti? - Ema pajudėjo artyn, nutildė balsą, kad tėvas neišgirstų. - Kai mama mirė, kas prižiūrėjo namus, rūpinosi tavimi ir tėčiu? Ar *nedarei*, ko norėjai? Ar to nebuvo? Pavogei tėčio sunkvežimį norėdama smagiai prasilėkti, pameni? Pabėgai iš mokyklos ir nukeliavai pakeleiviniais automobiliais į koncertą Bilingse...

- Tada buvau vaikas, - nutraukė seserį Greisė. - Ar neturi naujų istorijų, kurias galėtum papasakoti, Ema? Tavęs *čia* nebuvo.

Tai darėsi nuobodu, mirtinai.

- Daug žmonių palieka namus, Greise.

- Dauguma jų bent jau aplanko.

- Jeigu jie gali sau *tai leisti*, - užginčijo Ema.

- Tu rodeisi televizijoje, - atkirto Greisė.

- Tik vieną sezoną, - priminė jai Ema; ir tik vienu amplua, pati negalėjo patikėti, kad tai buvo jų argumentas. Dieve, ji neišbuvo namie nė dvidešimt keturių valandų.

Tomas Vulfas aiškiai klydo. Gali *grįžti* namo, bet negali tikėtis, kad kas nors nudžiugs tave išvydęs.

Dėl tam tikrų priežasčių Ema manė, kad pavyks lengviau sugrįžti į senąjį gyvenimą. Kol buvo Holivude, ši ranča, šeima palaikė jos dvasią. Pajutusi nerimą ar išgąstį, užmerkdamo akis ir leisdavo prisiminimams nuraminti ją.

Tai buvo *namai*. Vienintelė vieta, kurioje buvo laukiama, kai pasaulis nususuks. Ji visada sakė sau, kad žlugus svajonėms galės grįžti namo. Tačiau namai nebebuvo tokie kaip prieš penkerius metus. Grįžus į Kašą teko pripažinti, kad miestelis nebe toks, kokį prisiminė. Kokį tikėjosi rasti. Vos šmėkštelėjus šiai minčiai, Emai kilo klausimas, ar tai tiesa. Vis dėlto galbūt namai nepasikeitė - buvo *jos*.

Tačiau kaip jai žinoti? Kalifornijoje tiek daug nutiko, kad Montana pradėjo atrodyti kaip svajonių pasaulis. Ji rašė, siuntė elektroninius

laiškus ir naudojosi vaizdo pokalbiais, bet kuo ilgiau buvo išvykusi, tuo labiau gilėjo praraja tarp jos ir šeimos. Ar galėjo būti kitaip, juk ji neatskleidė tiesos apie savo gyvenimą Kalifornijoje? Ema nenorėjo, kad jie nerimautų dėl to, jog Holivude ji nuomojosi mažą nykų butuką. Nenorėjo, kad jie žinotų, jog ji dažnai būdavo alkana ir apimta nerimo. Skambindavo vis rečiau, tačiau stengėsi atrodyti linksma, laiminga ir veržli.

Tėvas, Frenkas, visuomet džiaugėsi išgirdęs ją. O Greisė pamažu užsisklendė ir atitolo. Dabar jaunesnė sesuo vargiai įstengė būti su ja viename kambaryje.

Galbūt ji to nusipelnė. Emos pasaulis skilo į dvi skirtingas dalis: prieš paliekant Montaną ir *dabar*. Jai labiau patiko, kaip buvo, nes susitvarkyti su dabartimi buvo sunkiau. *Dabar* reiškė sergantį tėvą, jos nekenčiančią seserį ir kūdikį, priklausantį nuo jos.

Emai ant pečių tarsi užkrito dideli akmenys ir emocinis svoris ją beveik susmukdė. Išties labiausiai triuškinu tai, kad vėl turės susitikti su Keidenu. Ir viskas joje buvo išdraskyta.

Praėjo penkeri metai nuo tada, kai matė jį, ir penkios minutės nuo tada, kai galvojo apie jį. Keidenas nuolat buvo jos mintyse. Nuo tos

akimirkos, kai jie mokydami vyresnėse klasi-
sėse susipažino, viskas, ką ji įstengė matyti,
buvo Keidenas Heilas. Viskas, ką *norėjo* matyti.
Iki tos nakties, kai jis dėstė apie bendrą jų
ateitį. Vestuves, vaikus, rančą, – apie viską,
apie ką reikėjo pasikalbėti. Viskas, kuo Emai
reikėjo patikėti, atrodė kažkodėl nulemta.

Tą naktį jai tapo aišku, kad likusi Montanoje
su juo ir niekada nepabandžiusi siekti savo
svajonių, galų gale pradės piktintis juo ir ne-
kęsti. Taigi ji dingo. Pasišalino. Veikiausiai ją
matyti jam bus dar nemaloniau nei Greisei.

Nuo vakar vakaro, kai įžengė pro tėvo namo
duris, Ema bijojo ir laukė progos vėl susidurti
su *juo*.

– Ema! Ateik, – tėvo balsas išsklaidė jos min-
tis ir grąžino į dabartį.

– Ateinu, tėti!

– Atnešk buteliuką, – sušuko jis, – regis, vai-
kaitė išalko!

Ema suraukė antakius, dar vienas sunkumas
prislėgė pečius, bet ji nutarė, kad tai kitos
dienos rūpestis. Pažiūrėjo į seserį ir tarė:

– Užbaigsime vėliau.

– Ei, – mestelėjo Greisė, – mes baigėme....